

Ruiny Kemel-Ze

napsal Rolard Nordssen

uších mi ještě stále zněly pochvalné výkřiky členů Císařské společnosti, když jsem se rozhodl, že se okamžitě vrátím do Morrowindu. Požitků Císařského Města jsem se vzdával s jistou lítostí, věděl jsem však, že úžasné objevy, které jsem přinesl z rozvalin Raled-Makai, jsou pouze malou ukázkou toho, co vše leží v dwemerských troskách Morrowindu. Cítl jsem, že mě tam čekají ještě mnohem velkolepější poklady, které mohu najít. Nemohl jsem se dočkat, až vyrazím. Také jsem měl před očima odstrašující příklad chudáka Bannermana, který se ještě pořád pokoušel těžít ze slávy, již mu přinesla jeho jediná expedice do Černého močálu před dvaceti lety. Přísahal jsem si, že nedopadnu jako on.

V ruce jsem měl dopis od Císařovny, který mi zaručoval, že tentokrát mi císařské úřady poskytnou plnou podporu. Už se nebudu muset obávat útoku pověřivých místních obyvatel. Kam bych se měl ale podívat při své další výpravě? Volba byla jasná - do zřícenin v Kemel-Ze. Na rozdíl od trosek v Raled-Makai nebude těžké dostat se tam. Kemel-Ze, kterému se také říká Město útesů, leží na vnitrozemské straně Vvardefelské průrvy a táhne se dolů po srázu příkrého pobřežního útesu. Cestující z východního pobřeží Vvardefelu často toto místo navštěvují lodí. Bez větších potíží se tam lze dostat i po zemi z nedalekých vesnic.

Když se moje expedice shromáždila v městečku Seyda Neen, provázena obvyklými únavnými komplikacemi, které neoddělitelně patří k této polocivilizované zemi, vydali jsme se směrem k vesnici Marog ležící nedaleko ruin. Doufali jsme, že se nám tam povede najmout několik kopáčů. Můj tlumočník jménem Tuen Panai, na temného elfa nezvykle veselý chlapík, kterého jsem najal v Seyda Neen na doporučení místního velitele posádky, mě ujistil, že místní vesničané budou dobře znát ruiny Kemel-Ze, protože je již celé generace drancují. Tuňák (jak jsme Tuena začali brzy nazývat k jeho soustavnému pobavení) se naštěstí ukázal jako velice cenný průvodce a bez váhání bych ho doporučil kterémukoliv z mých kolegů, kteří by měli v plánu podniknout podobnou výpravu do divokých končin Morrowindu.

V Marogu jsme narazili na první potíže. Hejtman vesnice, odměřený a uhlazený stařec, byl ochoten spolupracovat, ale místní kněz (představitel místní absurdní víry, jež uctívá panteon nazývaný Tribunál, který prý skutečně žije v palácích v Morrowindu) vášnivě protestoval proti vykopávkám v ruinách. Zdálo se, že se mu řečmi o "posvátných tabu" povede získat na svoji stranu vesničany, ale zamával jsem mu před nose dopisem od Císařovny a zmínil jsem se, že velitel posádky v Seyda Neen je mým přítelem. Pak okamžitě zmlknul. Nepochybuji o tom, že šlo jen o běžnou vyjednávací taktiku domluvenou ve vesnici, která měla zvednout plat nabízený kopáčům. Tak či onak, kněz se odplížil s mumláním, jímž nepochybně svolával prokletí bohů na hlavy cizích dáblů, a my jsme brzy měli spoustu ochotných vesničanů, kteří se chtěli přidat k naší výpravě.

Zatímco můj pobočník vyřizoval nudné podrobnosti týkající se smluv, zásob atd., mistr Arum a já jsme pokračovali koňmo ke zříceninám. Po zemi jich lze dosáhnout pouze pomocí úzkých stezek, které se vinou dolů po úbočí útesu. Stačí jeden krok vedle, a člověk se může zřítit do hlubin, kde se mořské vlny rozbíjejí o zubaté skály. Původní vstup do města po souši musel být součástí města na severovýchodě. Před mnoha lety, kdy tu výbuch vytvořil obrovský kráter, se tato část zřítila do moře. Poté, co se nám povedlo úspěšně překonat zrádnou stezku, jsme se ocitli ve velké místnosti, která byla na jedné straně otevřena obloze a na druhé straně mizela v temnotách. Když jsme vykročili dál, pod botami nám křupaly kousky polámaného kovu, které jsou v trpasličích ruinách stejně běžné jako střepy hliněného nádobí v jiných dávno opuštěných zříceninách. Bylo zřejmé, že jde o místo, kam plenitelé nosí svoje nálezy z nižších poschodí, aby zbavili trpasličí mechanismy cenných vnějších plášťů a zde nechali jejich vnitřní součásti. Je to jednodušší, než tahat celé mechanismy zpátky na vrchol útesu. Musel jsem se zasmát, když jsem si představil, kolik válečníků se toulá po Tamrielu a nevědomky nosí na zádech kus trpasličího mechanismu. Takový je totiž původ většiny trpasličích zbrojí - jde o pancéřové schránky prastarých mechanických humanoidů. Smích mě však rychle přešel, když jsem si představil, jak neuvěřitelně cenný by byl úplný mechanismus. Stačilo se jen podívat na trosky, které pokrývaly podlahu této obrovské místnosti a bylo jasné, že toto místo je plné trpasličích zařízení - nebo možná bývalo, pomyslel jsem si. Vesničané toto místo plenili po celá staletí. I samotné pláště prodávané jako zbroj musely mít velkou cenu. Většina trpasličích zbrojí se skládá z různých a nehodících se kusů pocházejících z různých zařízení, proto jsou trpasličí zbroje známé jako nepohodlné a rozměrné. Odpovídající kusy z úplného mechanismu však mají větší cenu, než je jejich váha ve zlatě. Všechny kusy do sebe hladce zapadají a nositele téměř nezatěžují. Samozřejmě, já jsem neměl v úmyslu zničit své

nález, abych získal zbroj, bez ohledu na její cenu. Byl jsem rozhodnutý, že svoje nálezy přinesu zpět do Společnosti, aby byly podrobeny vědeckému zkoumání. Představil jsem si výkřiky údivu mých kolegů ve chvíli, kdy svoje nálezy odhalím při své příští přednášce, a znovu jsem se usmál.

Zvedl jsem z hromady odpadu u svých nohou odhozené kolečko. Ještě stále se jasně lesklo, jako kdyby bylo právě vyrobeno. Trpasličí slitiny odolávají zubu času. Přemýšlel jsem, jaká tajemství jsou asi ukryta v bludišti komnat, které se přede mnou rozkládalo. Jaká tajemství asi odolala úsilí plenitelů a jen čekají, aby se mohla znovu zalesknout na světle, které nepoznala po dlouhé věky? Čekají na mě. Zbývalo je jen najít. Netrpělivě jsem pokynul mistru Arumovi, aby mě následoval, a vykročil jsem do přítomí.

Mistr Arum, Tuňák a já jsme strávili několik dní průzkumem ruin, zatímco mí pobočníci postavili tábor na vrchu útesu a vynesli do něj zásoby a vybavení z vesnice. Hledal jsem slibné místo pro zahájení vykopávek - zavalenou chodbu nebo halu netknutou rabováním, která by mohla vést do úplně nedotčených oblastí ruin.

Rychle jsme našli dvě takové oblasti, ale brzy jsme zjistili, že mnohé ze spletitých chodeb vedou za zával a lze se pomocí nich dostat do místností za ním. I tyto vnější oblasti, které byly z větší části úplně vyloupeny generacemi plenitelů, byly pro profesionálního archeologa velice zajímavé. Za masivními bronzovými dveřmi, které byly vyvaleny nějakým starým otřesem země, jsme objevili velkou komnatu plnou jemných rytin. Udělaly dojem dokonce i na Tuňáka, který tvrdil, že prozkoumal všechny trpasličí ruiny v Morrowindu. Zdálo se, že znázorňují nějaký prastarý rituál. Dlouhá řada typicky vousatých trpasličích Starších postupovala dolů bočními zdmi a podle všeho se klaněla nějaké formě božstva vyryté do přední zdi, která vystupovala z kráteru v hoře v oblaku kouře nebo páry. Podle slov mistra Aruma neexistují žádná známá vyobrazení trpasličích náboženských obřadů, šlo tedy o skutečně vzrušující objev. Prikázal jsem dělníkům, aby vypáčili desky s rytinami ze zdi, ale nepovedlo se jim ani narušit jejich povrch. Při bližším průzkumu se ukázalo, že stěny komnaty jsou potaženy nějakou kovovou směsí, která vypadá a působí jako kámen, ale je dokonale odolná vůči našim nástrojům. Napadlo mě, že požádám mistra Aruma, aby zkusil na zdi použít svoji ničivou magii, ale pak jsem dospěl k závěru, že riziko poškození rytin je příliš velké. I když bych je mnohem raději odvezl zpět do Císařského Města, musel jsem se spokojit s vyhotovením kopií. Pokud budou mít mí kolegové ve Společnosti dostatečný zájem, jistě se nám povede najít specialistu, možná mistra alchymistu, který nalezne způsob, jak panely bezpečně odstranit.

Na vrchu dlouhého točitého schodiště jsem našel další zajímavou místnost, kterou nebylo v důsledku částečného zřícení stropu snadné projít. Jednalo se o klenutou místnost, ve středu které se byl velký zničený mechanismus. Na některých místech povrchu kopule jsem pořád ještě rozeznával namalovaná souhvězdí. Mistr Arum a já jsme se shodli, že šlo o nějakou observatoř a zničený mechanismus byl tedy zbytkem trpasličího teleskopu. Pokud bychom chtěli artefakt vynést z ruin po točitém schodišti, museli bychom jej úplně rozebrat (tato skutečnost jej nepochybně ušetřila pozornosti plenitelů), takže jsem se rozhodl prozatím jej nechat být. Přítomnost observatoře však naznačovala, že se kdysi tato místnost nacházela nad úrovní země. Bližší průzkum stavby skutečně ukázal, že šlo o budovu, ne o vyhloubené prostory. Všechny ostatní východy z místnosti byly úplně zavaleny a důkladné měření vzdálenosti od vrcholku útesu po vstupní místnost a potom po observatoř ukázalo, že jsme pořád ještě víc než 75 metrů pod současnou úrovní země. Tato skutečnost je znepokojivou připomínkou zapomenuté zuřivosti Rudé hory.

V důsledku tohoto objevu jsme zaměřili svoji pozornost směrem dolů. Protože jsme přibližně věděli, kde se v dávných dobách nacházel povrch, mohli jsme vyloučit velké množství výše položených zavalených průchodů. Moji pozornost zvláště zaujal jeden široký průchod, po stranách kterého byly umístěny působivé vyřezávané sloupy. Tento průchod končil velkým kamenným závalem, ale bylo vidět, že se jím plenitelé již pokoušeli prokopat a později práce zanechali. Domníval jsem se však, že s mým týmem kopáčů a s pomocí magie mistra Aruma se nám povede uspět tam, kde naši předchůdci neuspěli. Proto jsem prikázal našim temným elfům, aby se pustili do čištění závalu. S úlevou jsem si uvědomil, že jsme se konečně pustili do skutečného průzkumu ruin Kemel-Ze. Jak jsem doufal, moje boty budou již brzy vířit prach, který ležel na místě od úsvitu časů.

S těmito vzrušujícími vyhlídkami před sebou jsem možná byl na své kopáče příliš tvrdý. Tuňák mi hlásil, že dělníci začali reptat na příliš dlouhou pracovní dobu a někteří mluvili o tom, že pro mě přestanou pracovat. Ze zkušeností jsem věděl, že těmto temným elfům nic nevrátí chuť do práce tak, jako když jim člověk dá okusit trochu bičování. Nechal jsem proto předáky zbičovat a zbytku dělníků jsem zakázal opouštět ruiny, dokud nedokončí čištění průchodu. Díky Stendarrovi, že jsem byl dostatečně prozíravý a požádal jsem posádku v Seyda Neen, aby mi přidělili několik legionářů! Dělníci byli ze začátku trochu mrzutí, ale když jsem jim slíbil, že dostanou zapláceno o jeden den navíc, když se jim povede překonat zával, brzy se znovu pustili s chutí do práce. I když mohou tato opatření připadat mým čtenářům v pohodlí civilizovaného světa drsné, ujišťuji vás, že tyto lidi nelze jinak přinutit, aby vydrželi pracovat.

Zával byl mnohem horší, než jsem si původně myslel. Uvolnění průchodu nám nakonec trvalo téměř dva týdny. Dělníci byli téměř stejně nadšeni jako já, když jejich krumpáče konečně prorazily na druhou stranu závalu. Na usmířenou jsme si společně připili místním alkoholem (abych pravdu řekl, byla to odporná břevka). Téměř jsem nedokázal ovládnout svoji nedočkavost, zatímco dělníci rozšiřovali otvor, aby umožnili vstup do prostor za závalem. Povede průchod do úplně nových poschodí prastarého města plných artefaktů, které po sobě zanechali dávno zmizuvší trpaslíci? Nebo půjde jen o slepou odbočku, o nějakou boční chodbu, která nepovede nikam? Když jsem se protáhl otvorem a na chvíli přikrčil v temnotě na opěčné straně, moje vzrušení ještě vzrostlo. Podle ozvěny zvuků, které vydávaly kameny pod mýma nohama, jsem věděl, že se nacházím ve velké místnosti. Možná ve velice velké místnosti. Opatrně jsem se napřímil a odkryl jsem lucernu. Když světlo zalilo komnatu, s úžasem jsem se rozhlédl. Místnost obsahovala větší zázraky, než jsem si dovedl představit ve svých nejdivočejších snech!

Když světlo mé lucerny zalilo komnatu za závalem, užasl jsem. Všude kolem mě byl měkký třpyt trpasličích slitin. Našel jsem nedotčenou část pradávného města! Srdce mi vzrušeně tlouklo. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Místnost byla obrovská, strop mizel v temnotách mimo dosah světla mé lucerny a vzdálený konec místnosti se ztrácel ve stínech, ve kterých lákavý třpyt prozrazoval přítomnost zatím neodhalených pokladů. Podél obou zdí stály řady mechanických humanoidů, nedotčených kromě jedné zvláštnosti: jejich hlavy byly rituálně odděleny a umístěny na podlahu u jejich nohou. To mohlo znamenat pouze jedno - objevil jsem hrobku velkého trpasličího šlechtice, možná dokonce krále! Pohřební komnaty tohoto druhu již byly objeveny dříve. Nejslavnější z nich objevila Ransomova expedice v Hammerfellu, nikdy však nebyla nalezena úplně nedotčená hrobka. Až dosud.

Pokud však šlo o skutečnou pohřební komnatu krále, kde tedy byla hrobka? Nesměle jsem vykročil vpřed. Řady těl bez hlav tiše stály, stejně jako po celé věky předtím. Zdálo se, že mě oči jejich oddělených hlav sledují, když procházím kolem. Slyšel jsem divoké historky o trpasličích kletbách, vždy jsem se však těmto pověrám vysmíval. Avšak nyní, když jsem dýchal stejný vzduch jako tajemní stavitelé tohoto města, kteří zde nerušeně spočívali od katastrofy, která je zahubila, jsem pocítil záchvěv strachu. Cítil jsem, že je zde nějaká moc. Něco zlého, co nelibě nese moji přítomnost. Na chvíli jsem se zastavil a naslouchal jsem. Všude bylo ticho.

Ne však úplně... zdálo se, že slyším tiché syčení, pravidelné jako dýchání. Zápasil jsem s náhlým záchvatem paniky. Byl jsem neozbrojen, tak moc jsem spěchal prozkoumat prostory za závalem, že jsem nemyslel na nebezpečí. Po tváři mi tekla pot a očima jsem pátral v temnotě, zda nezahlednu pohyb. Náhle jsem si uvědomil, že v místnosti je teplo, mnohem větší, než zatím bylo ve zbytku podzemního komplexu. Moje vzrušení se vrátilo. Objevil jsem snad část města, která byla pořád připojena k fungujícímu parovodí? Stejně jako ve všech částech města bylo podél zdí nataženo potrubí. Přistoupil jsem blíž a položil jsem ruku na jednu z trubek. Byla horká, téměř jsem na ní nemohl udržet ruku! Nyní jsem viděl, že na několika místech bylo pradávné potrubí zrezivělé a z poškozených míst unikala pára. To byl ten zvuk, který jsem slyšel. Zasmál jsem se vlastní pověrčivosti.

Rychle jsem přešel na vzdálený konec místnosti a vesele jsem zasalutoval řadám mechanických vojáků, kteří ještě před chvílí působili tak hrůzostrašně. Triumfálně jsem se usmál, když světlo vylouplo z temnoty staletí obrovskou sochu trpasličího krále na vyvýšeném pódiu. V kovové ruce držel hůl, která byla odznakem jeho úřadu. Tohle byl skutečný objev! Pomalu jsem obešel pódiium a obdivoval jsem práci starých trpaslíků. Zlatý král se tyčil do výše šesti metrů pod volně stojící kopulí. Jeho dlouhý vlající plnovous hrdě trčel vpřed a zdálo se, že jeho třpytící se kovové oči mě sledují. Pověrčivost mě však už přešla a vlídně jsem se na starého krále trpaslíků zahleděl. Na mého krále, jak jsem již o něm začal přemýšlet. Vystoupil jsem na pódiium, abych se lépe podíval na jeho vytesanou zbroj. Náhle se však oči sochy otevřely a král zvedl obrněnou pěst k úderu!

Vrhl jsem se bokem a zlatá paže dopadla a vykřísila svazek jisker ze schodů na místě, kde jsem ještě před okamžikem stál. Doprovázena syčením páry a vrčením koleček, obrovská postava těžce vykročila ze svého místa a s děsivou rychlostí zamířila ke mně. Klopýtal jsem zpátky a její oči mě sledovaly. Když pěst znovu zasvištěla vzduchem, povedlo se mi uskočit za sloup. V tom zmatku jsem upustil svoji lucernu a nyní jsem se plížil do temnoty mimo kruh světla. Doufal jsem, že se mi povede proklouznout mezi bezhlavými mechanismy a tak uniknout do bezpečí průchodu. Kam zmizelo to monstrum? Zdálo se, že šestimetrového zlatého krále si člověk nemůže nevšimnout, ale nikde jsem ho neviděl. Pohasínající lucerna osvětlovala jen malou část místnosti. Mohl se ukrývat kdekoliv ve stínech. Začal jsem lézt rychleji. Bez varování se temné řady trpasličích vojáků přede mnou rozlétly do stran a obludný strážce se tyčil nade mnou. Odřízl mi ústupovou cestu! Vrhl jsem se zpátky. Úder stíhal úder. Nesmiřitelný stroj mě bez ustání pronásledoval a hnal mě do vzdáleného rohu místnosti. Nakonec jsem už neměl kam utéct. Opřel jsem se zády o zeď. Vzdorně jsem pohlédl svému nepříteli do očí. Byl jsem rozhodnut, že zemřu jako muž. Obrovské pěsti se zvedly, aby zasadily poslední úder.

Náhle místnost zalilo světlo. Koule fialové energie zaprašťely na zlatém krunýři trpasličí nestvůry. Král se zastavil a pootočil se, aby čelil této nové hrozbě. Mistr Arum byl tady! Právě jsem chtěl radostně vykřiknout, když se obrovská postava otočila zpátky ke mně. Blesky mistra Aruma jí neublížily a zdálo se, že je rozhodnuta zničit tohoto prvního vetřelce. Zakřičel jsem: "Pára! Pára!", zatímco obr zvedl pěst, aby mě zarazil do podlahy. Ozvalo se zasyčení a ofoukl mě proud ledového vzduchu. Vzhlédl jsem. Monstrum bylo nyní pokryto nánosem ledu, zmrazeno v okamžiku, kdy mě chtělo zabít. Mistr Arum mě pochopil. S úlevou jsem se opřel o zed'.

Nade mnou se ozvalo zapraskání ledu. Obrovský zlatý král stál přede mnou, vrstva ledu z něj opadávala a jeho hlava se ke mně vítězně otáčela. Nelze snad tuto trpasličí nestvůru nijak zastavit?! Ale pak světlo v jeho očích pohaslo a jeho paže bezmocně klesly. Magický led fungoval a ochladil mechanismus poháněný párou.

Zatímco mě obklopili dělníci a společně s mistrem Arumem mi blahopřáli k záchraně v poslední chvíli, moje myšlenky se vzdalovaly. Představil jsem si svůj návrat do Císařského Města a věděl jsem, že půjde o můj zatím největší triumf. Jak bych jen mohl tento nález překonat? Možná byl čas zaměřit se na něco jiného. Kdyby se mi tak povedlo získat pověstné Oko Argonie... to by bylo něco! Usmál jsem se, vychutnávajíc si tento okamžik slávy, ale v mysli jsem již plánoval své další dobrodružství.

Skyrim.4fan.cz